

שיר המתקדשות. ים / אריסטופנס, הצפרדעים (שורות 316-459), תרגום: אהרון שבתאי

The Song of the Initiates / Aristophanes, The Frogs (rows 316-459), translation: Matthew Dillon

O Iacchus, Iacchus O,
O Iacchus, Iacchus O!

Iacchus, here abiding in temples most reverend,
Iacchus, O Iacchus,
come to dance in this meadow;
to your holy mystic bands
Shake the leafy crown
around your head, brimming
with myrtle,
Boldly stomp your feet in time
to the wild fun-loving rite,
with full share of the Graces, the holy dance, sacred
to your mystics.

Awake, for it has come tossing torches in hand,
Iacchos, Oh Iacchos,
the light-bringing star of our nocturnal rite.

יַקְכוֹס, הוּ יַקְכוֹס!
יַקְכוֹס, הוּ יַקְכוֹס!
יַקְכוֹס נִכְבֵּד, דִּיר מִשְׁפָּנוֹת אֱלֹהָ,
יַקְכוֹס! הוּ יַקְכוֹס!
בּוֹא לְרַקֵּד בְּאֵחוּ הַיָּדָה
עִם עֲדַת מִתְקַדְשֵׁיהָ,
טֹלְטֵל רֵאשָׁה הָעֵצָאוֹר
נֹר הַדָּס עֲתִיר פְּרוֹת, וּבְרָגֶל עֵזָה
רַקַּע קָצֵב לִפְלִחוֹ
הַצֹּהֵל, הַמְשַׁתּוֹלֵל, הַמְצוֹדֵד,
לְמַחֹל הַזֶּה, הַקְרוֹשׁ,
שֶׁל הַבָּאִים בְּסוּדָה.
קוּמוּ! מְנִיף בִּידָיו אֲבוֹקוֹת,
בָּא יַקְכוֹס, הוּ יַקְכוֹס,
הַכּוֹכֵב הַמְאִיר לִפְלִחוֹ הַלַּיְלָה.

Now the meadow brightly burns
Old men's knees start to sway.
They shake away their pains
and the long cycles of ancient years
Through your holy rite.
Beaming with your torch,
lead forth to the flowering stretch of marsh
the youth that makes your choruses, o blessed one!

Let him be mute and stand aside from our sacred dances
who has no experience of mystical language, or has not
cleansed his mind
but as for you: arouse the song
and the night-long dances, that belong to our festival here.

Each one boldly marches
to the flowery meadows and glens
stamping in time
jesting, joking
and mocking;

הָאָחוּ נִמְלֵא שְׁבִיבֵי אֵשׁ,
הַזְּקֵנִים מְטֹלְטָלִים בְּרַפְיָהֶם,
מִנְעָרִים אֶת דְּוֵי הַזְּקֵנָה
וְאֶת נֶטֶל מַחְזוּרֵי שְׁנוֹתֶיהָ,
בְּעֲלִיצוֹת הַפְּלָחַן הַקְּדוֹשׁ.
בּוֹא, הַמְּבֹרָה, הָאֵר בְּלִפְיֵד
וְהַנְחֵה אֶל כּוֹר הַפְּרָחִים הַרְטֹב
אֶת לְהַקּוֹת צְעִירֵינוּ!

יֵשׁ לְהַחְרִישׁ עֵקֶשׁוּ, וְשִׁמְחוּלוֹתֵינוּ יִתְרַחֵק
אִישׁ בּוֹר בְּפִלְחָנִים הָאֵלֶּה, שֶׁנִּפְשׁוּ לֹא טָהֳרָה,
אַתֶּם, הַחַיּוֹ אֶת מִזְמוֹרְכֶם
וְכָל הַלְּיֹלָה רִנְנוּ כְּפִי שִׁיֵּאֵה לַחַג הַזֶּה.
בְּמַרְץ הֶבְהָה וְצַעַד
אֶל חֲמוּקֵי הַפּוֹרְחִים
שֶׁל הָאָחוּ, בְּרַקִּיעַת רֶגֶל,
בְּהַתְּבַרְחוֹת,
בְּהַתּוֹל, וּבְלַעַג.

we've breakfasted enough.
Come now, sing a different strain of hymn to the harvest
queen,
the goddess Demeter, gracing her with sacred airs.

Demeter, mistress of our holy rites,
be present now
and preserve your song and dance.
And grant that I may sport and dance the livelong day in
safety.

Now then
Summon the god of the hour with your songs
the partner of this dance of ours.

Iacchus, honored by all, deviser of our festal song
most sweet, follow us here
to the goddess and show us how
you travel a long road with ease.
Iacchus, lover of the dance, lead me onward,

סַעֲדָנוּ לְשַׁבַּע.
הַשְׁמִיעוּ זִמְרָה לְמַלְכָּה שְׁמִינָה נִתֵּן כָּל פְּרִי,
זוֹהִי דִמֵּטֶר הָאֵלֶּה, קִשְׁטוּהָ בְּשִׁירֵי קִדְשָׁהּ.

גִּבְרַת הַפְּלִחָנִים הַקְּדוֹשִׁים,
דִּמֵּטֶר, עֲמְדִי לְצִדְנוּ,
שְׁמְרִי עַל מַקְהֶלֶת עוֹבְדֵיךָ.
שְׁמַבְקֶר עַד עָרֵב, שְׂאֵן
אֶצְהֵל וְאֶחֻלֵּל.

כַּעַת זְמַרְוּ לְאֵל הָעֶלְם, שִׁיבֹא,
זֶה הַנְּלוֹה אֵלֵינוּ בְּמַחֹל הַזֶּה.

יִקְבֹּס הַנִּכְבֵּד, הַמְמַצִּיא
אֶת מִתְקַ מְנַגִּינוֹת הַחַג,
בּוֹא, לִוְנֵי אֵל הָאֵלֶּה,
וְהִרְאֵה שְׁבִלֵי לְלֹאוֹת
אֶתָּה מְגַמָּא מְרַחֲקִים.
יִקְבֹּס יְדִיד הַמְּחֻלְלִים, הִיָּה מְלֹוֵי.

for as a joke and to save money you split my sandal
and rags, and found a way for us to sport and dance
scot-free.

Iacchus, lover of the dance, lead me onward,

For I just now caught a sidelong glance of a very cute girl,
a partner in our dance, and through a rip in her robe
I saw a titty peeping out.

Iacchus, lover of the dance, lead me onward.

Onward!

In the sacred round dance of the goddess, in the
flower-bearing grove
sporting with all who partake in festival dear to the
goddess

קרעת את סנדלי,
ואת בגדי הפלים
בני לבית ולשם חסכון,
אך מצאת דרך נאותה
שצוקד להפליא.
יקבוס ידיד המחוללים, הנה מלוי.

לכסנתי מבט,
ובין הרוקדים הבחנתי
בנערות ופהפיה
שמקרע בכתנתה
פטמת שדה הציצה.
יקבוס ידיד המחוללים, הנה מלוי.

לכו בעת
למעגלה המקדש של האלה בחרש הפורט,
נגנו, משתתפי הנשף האהוב על האלים.

Let's march to the flowery meadows,
blooming with roses,
revelling in our fashion / O Iacchus, Iacchus O,
with song and fairest dance
which the blessed
Fates array.
We alone enjoy the sun
and the light
who have been initiated
and follow the way of piety
towards strangers
and laymen.

גלך לאחוי המגן,
שופע הנורדים,
ובהתאם למנהגנו, יקכוס, הו יקכוס!
נגנן ונרקוד להפליא
בחסות המזירות הברוכות.
בי רק לנו השמש
מפיצה נגה עליו,
לנו המתקדשים
ישהתיחסנו בכבוד
לנכרים ופשוטי עם.

The Ode to Man / Sophocles, Antigone (lines 332-375), translation: Sir Richard Jebb

Wonders are many,
and none is more wonderful than man.
This power spans the sea, even when it surges
white before the gales of the south-wind,
and makes a path under swells that threaten to
engulf him.
Earth, too, the eldest of the gods, the immortal, the
unwearied, he wears away to his own ends, turning
the soil with the offspring of horses as the plows
weave to and fro year after year.

The light-hearted tribe of birds
and the clans of wild beasts
and the sea-brood of the deep
he snares in the meshes of his twisted nets,
and he leads them captive, very-skilled man.
He masters by his arts the beast who dwells in the
wilds and roams the hills.

יש שפע פלאים מדהימים,
אף אין מפלא מן האדם!
בחרף, כשסופה מצפון
מגעִישה את הים,
הוא מפלס דרך בין המשברים.
את הקדומה באלים, האדמה
הנצחית, הבלתי נלאית, הוא מיגע –
פותח בה תלמים
הלוך ושוב עם מחרשתו וסוסיו
מדי שנה בשנה.

לוכד צפורים שאננות,
צד את חיות הבר,
וליצורי המצולות
פורש את מכמרותיו,
האדם ברוך הכשרון.
בתחבולות הוא משתלט
על החיות שבסבך ובקרו.

He tames the shaggy-maned horse,
putting the yoke upon its neck, and tames the
tireless mountain bull.

Speech and thought fast as the wind
and the moods that give order to a city
he has taught himself,
and how to flee the arrows of the inhospitable frost
under clear skies and the arrows of the storming
rain.

He has resource for everything.
Lacking resource in nothing he strides towards
what must come.

From Death alone
he shall procure no escape,
but from baffling diseases
he has devised flights.

Possessing resourceful skill,
a subtlety beyond expectation
he moves now to evil, now to good.

הוא מֵאֵלֶף לְשֵׂאת בְּעַל
אֶת הַסּוּס סְבוּךְ הַרְעָמָה
וְאֶת שׁוֹר הַבֵּר הַחֲסוֹן.

וְדַבּוֹר, וּמִחֲשָׁבָה מְהִירָה בְּרוּחַ,
וְנִטְיָה לְעֵצָב סְדְרֵי מְדִינָה,
הוא לְמַד, וּבְרַב תּוֹשִׁיָה,
בְּאֵין גַּג מִתַּחַת לְשָׁמַיִם,
לְחֹמֶק מִחֲצֵי הַכְּפוּר
וּמִצְלִיפּוֹת הַמָּטָר.
לא בְּלִי תּוֹשִׁיָה
הוא מִתְכוּוֹן לְבָאוֹת,
רַק מִן הַמּוֹת
אֵין הוּא מוֹצֵא מִפְּלֹט,
אִם כִּי גָלָה תְרוּפָה
גַּם לְמַחְלֹת בְּלִי תוֹחֶלֶת.

בְּתַבּוּנָה שְׁלֵא תֵאֱמֹן
הוא מִפְעִיל אֶת בְּשׁוּרָיו
לְעֵתִים לְרָעָה וּלְעֵתִים לְטוֹבָה.

When he honors the laws of the land
and the justice of the gods to which he is bound by
oath, his city prospers.
But banned from his city is he who,
thanks to his rashness, couples with disgrace.
Never may he share my home,
never think my thoughts, who does these things!

כִּשְׁהוּא מְקִים אֶת חֻקי הָאָרֶץ
וְאֵת שְׁבוּעָתוֹ לְצַדִּיק הָאֱלֹהִי –
מִתְעַלִּים הוּא וְעִירוֹ;
אֲךָ אֵין מְדִינָה לְאָדָם
הַמַּעֲזוֹ לְדַבֵּק בְּנַפְשׁוֹ,
אֵל יִשְׁקָה לְיָדֵי, אֵל יִחַבֵּר לְדַעוֹתַי
אִישׁ שְׂאֵלָה מַעֲשִׂיו.

שיר מגיפה / סופוקלס, אדיפוס המלך (שורות 153-186), תרגום: אהרון שבתאי

Plague Song / Sophocles, Oedipus The King (lines 153-186), translation: Sir Richard Jebb

I am on the rack, terror shakes my soul,
O Delian healer to whom wild cries rise,
in holy fear of you,
wondering what debt you will extract from me,
perhaps unknown before,
perhaps renewed with the revolving years.
Tell me, immortal Voice,
child of golden Hope.

Alas, countless are the sorrows I bear.
A plague is on all our people,
and thought
can find no weapon for defense.
The fruits of the glorious earth
do not grow; by no birth of offspring do women
surmount the pangs in which they shriek.

ואני נפצעם, לבי רוטט מקרדה,
הו, המרפא וליד דלוס,
ביראה אשאלק
מהו החוב שתתבע לפרע?
האם הוא חדש או שמא
בזה ששב ונשנה במעגל העונות?
עני לי, ילדת התקוה הזכה,
בת-קול אלהית!

הוי, איך אעמד ביסורי,
כל עמנו חולה
והתבונה
אין בה מגן.

האדמה המהללת
חדלה להעניק פרותיה, ואין הנשים
הצורחות בציריהן מצליחות ללדת.

You can see life after life speed away, like a bird on the wing, swifter than irresistible fire, to the shore of the western god.

With such deaths, past numbering, the city perishes. Unpitied, her children lie on the ground, spreading pestilence, with no one to mourn them. Meanwhile young wives and grey-haired mothers raise a wail at the steps of the altars, some here, some there, and groan in supplication for their terrible woes. The prayers to the Healer ring clear, and with them the voice of lamentation.

נֶפֶשׁ אַחַר נֶפֶשׁ תִּרְאֶה חוֹמַקֶּת, כְּמוֹ צְפוּר
קָלִילָה, מְהִירָה מֵאֵשׁ שְׂאִין לְכַבוֹתָהּ,
אֶל גְּדֵתוֹ שֶׁל אֵל הַשְּׁקִיעָה.

וּבְאִין מִסְפָּר לְנוֹפְלִים, הָעִיר גּוֹעֵת.
פְּגָרֵי צְאָצְאֵיהָ מוֹטְלִים עַל הַקְּרָקַע,
מְפִיצִים אֶת הַנֶּגַע, וְאִין מְקוֹנֵן,
שָׁעָה שְׁנָשִׁים וְאַמָּהוֹת בְּסוּפּוֹת שַׁעַר
בוֹרְעוֹת לְרַגְלֵי הַמִּזְבְּחוֹת
מִתִּפְּחוֹת וּמִתְנֹנֹת יִסּוּרֵיהֶן.
הַתְּפִלָּה לְאֵל הַמְרַפָּא מִהַדְּהַדַּת בְּלוּלָה
בִּילָלוֹת.

אוריפידס, איפיגניה באוליס (שורות 542-545), תרגום: אהרון שבתאי

Euripides, Iphigenia in Aulis (lines 543-545), translation: E. P. Coleridge

Happy are they
who find the goddess come in moderate might,
sharing with self-restraint
in Aphrodite's gift of marriage

ברוכים אלה
שבתבונה ובמדה
נוטלים מיד האלה אפרודיטה
את מנעמי היצר.

אוריפידס, איפיגניה באוליס (שורות 458-557), תרגום: אהרון שבתאי

Euripides, Iphigenia in Aulis (lines 458-557), translation: E. P. Coleridge

where the Love-god, golden-haired,
stretches his charmed bow with twin arrows,
and one is aimed at happiness,
the other at life's confusion.
O lady Cypris, queen of beauty!
far from my bridal bower I ban the last.
Be mine delight in moderation
and pure desires,
and may I have a share in love,
but shun excess!

בשארס הזהב דורך קשתו,
ובאשפתו שני חצי אהבה,
האחד נושא אשר,
והשני משבש חיים.
את החץ הלזה, קיפריס נפלאה,
נרחה מחרנו.
אתעלס במדה,
תהיינה תשוקותי בשרות,
אטל באפרודיטה חלק,
אך אל אתפס מרבה.

אוריפידס, מדאיה (שורות 630-634), תרגום: אהרון שבתאי

Euripides, Medea (lines 630-634), translation David Kovacs

If Aphrodite comes in moderation,
no other goddess brings such happiness.
Never, o goddess, may you smear with desire
one of your ineluctable arrows
and let it fly against my heart
from your golden bow!

בְּשִׁקִּיפְרִיס מְאֻפָּקֶת
אִין אֱלֹה מְתוֹקָה מְמֻנָּה.
אֱלֹה, לְעַד אֵל נָא תִפְגְּעֵי בִי
בְּחֶץ נוֹרָא שֶׁל עֶרְגָּה
שְׁלוּחַ מְקֻשֶׁת הַזָּהָב!

אוריפידס, היפוליטוס (שורות 525-533), תרגום: אהרון שבתאי

Euripides, Hippolytus (lines 525-533), translation: David Kovacs

Eros, god of love,
distilling liquid desire down upon the eyes,
bringing sweet pleasure
to the souls of those against
whom you make war,
never to me may you show yourself to my hurt
nor ever come but in due measure and harmony.
For the shafts neither of fire nor of the stars
exceed the shaft of Aphrodite,

אֶרוֹס, אֶרוֹס, אֶתָּה
הַמְטַפֵּטֵף תְּשׁוּקָה עַל הָעֵינַיִם,
הַנוֹסֵף מְתִיקוֹת
בְּנַפְשׁוֹת נִתְקַפֵּיָה,
אֲנִי, רַחֵם עָלַי כְּשֶׁתָּבוֹא,
אֵל תִּרְעֵ לִי, שְׁמֹר עַל הַמְדָּה!
כִּי אִין לְאֵשׁ, גַּם לֹא לְכוֹכְבִים
עֲצֻמָּה כְּמוֹ לְחֻצָּה שֶׁל אֶפְרוֹדִיטָה

which Eros, Zeus's son, hurls forth from his hand.

הַנוֹרָה מִיַּדֵי אֵרוֹס,
בֶּן זְאוֹס.

אוריפידס, היפוליטוס (שורות 1268–1281), תרגום: אהרון שבתאי

Euripides, Hippolytus (lines 1268–1281), translation: David Kovacs

You carry along the unyielding hearts of the immortals,
Aphrodite, and the hearts of men,
and with you is he
of the many-colored wings,
surrounding them with his swift pinions.
Eros flies over the earth
and over the loud-roaring salt sea
and bewitches the one
on whose frenzied mind he darts,
winged and gold-gleaming,
he bewitches the whelps of the mountain
and those of the sea, what the earth brings forth
and what the blazing sun looks down upon,
and likewise mortal men.
Over all these, Aphrodite, you alone hold
your honored sway.

אַתְּ לָבָם הָעֵקֶשׁ שֶׁל אֱלִים וְאֲנָשִׁים
אַתְּ מוֹלִיכָה, אֶפְרוֹדִיטָה,
וְאַתָּה זֶה הַשׁוֹכֵה אוֹתָם
בְּחַפְזוֹן בְּנִפְיוֹ הַמְרַצְדוֹת;
אֵרוֹס מְרַחֵף מֵעַל הָאָרֶץ
וְהֵימָּה הַמְלִיחַ וְהַמְהִדֵּד
וּמְכַשֵּׁף אֶת אֱלֵה
שֶׁעַל לָבָם הַמְטָרֵף
הוּא מְסַתֵּעַר, מְכַנֵּף וּמוֹפֵז:
יְצוּרֵי הַהָרִים, הַמְצוּלוֹת,
אֱלֵה שֶׁהָאֲדָמָה מְכַלְכֶּלֶת,
הַחוֹסִים בְּלֵהֵט עֵין הַחֲמָה,
וּבְגֵי־הָאָדָם.
יְחִידָה, אֶפְרוֹדִיטָה, בְּעֶצְמָה אֶת רוֹדָה
כְּמוֹלְכַת בְּכָל.

מזמור לארוס / סופוקלס, אנטיגונה (שורות 781-800), תרגום: אהרון שבתאי

Hymn to Eros / Sophocles, Antigone (lines 781-800), translation: Sir Richard Jebb

Love, the unconquered in battle,
Love, you who descend upon riches,
and watch the night through
on a girl's soft cheek,
you roam over the sea
and among the homes
of men in the wilds.
Neither can any immortal escape you,
nor any man whose life lasts for a day.
He who has known you is driven to madness.

You seize the minds of just men
and drag them to injustice, to their ruin.
You it is who have incited this conflict
of men whose flesh and blood are one.
But victory belongs to radiant Desire

אָרוֹס בְּלָתִי מְנַצָּח,
אָרוֹס מַחְרִיב כָּל רְכוּשׁ,
לַיִל שְׁמוּרִים תְּבַלֶּה
בְּלַחֵי נַעֲרָה רַכָּה,
אֶתָּה מְשׁוּטֵט בָּיִם,
וּבֵין הַשׁוֹכְנִים בְּשָׂדוֹת.
לֹא מִתְחַמֵּק מִפְּנֵיךָ
שׁוֹם אֵל אִו אָדָם בְּן־חַלּוּף,
זֶה שֶׁנִּתְפָּס, מִשְׁתַּגֵּעַ.

אֶתָּה מְפַתֶּה יִשְׂרָאֵל
לְעוֹן וּכְלִיָּה,
זֶה אֶתָּה שֶׁסְּכַסְכֶּתָּ כְּעַת
בֵּין הָאֵב לְבָנוּ,
וְהַמְנַצֵּחַ הוּא הַיֵּצֵר

swelling from the eyes
of the sweet-bedded bride.
Desire sits enthroned in power beside
the mighty laws.
For in all this
divine Aphrodite
plays her irresistible game.

שְׁנֵדֶלֶק מִמֵּבֵט עֵינַי
הַכֶּלֶה הַיָּפָה,
הוּא הַיּוֹשֵׁב בְּשֵׁלִיט לְצֶד
חֻקֵי בְּרֵאשִׁית הַכַּבְּיָרִים;
כִּי הָאֵלָה אֶפְרוֹדִיטָה
עוֹשֶׂה כְּרֻצוֹנָה בְּכָל.

Go, Bacchae / Euripides, The Bacchae (lines 64-167), translation: T. A. Buckley

From the land of Asia,
having left sacred Tmolus, I am swift
to perform for Bromius my sweet labor
and toil easily borne,
celebrating the god Bacchus.

Go, Bacchae, Go, Bacchae,
Who is in the way? Who is in the way?
Let him get out of the way indoors,
Go, Bacchae, Go, Bacchae,

and let everyone keep his mouth pure,
speaking propitious things.
For I will celebrate Dionysus with hymns according to
eternal custom.
Blessed is he who,
being fortunate and knowing the rites of the gods,
keeps his life pure

מַאֲרַמַת אֶסְיָה,
מִטְּמוֹלוֹס הַקְּדוֹשׁ, אֲנִי אָצָה
בִּיְגִיעָה הַמְּעַנֶּגֶת לְבְרוֹמִיוֹס,
בְּעֵמֶל שְׂאִינְנוּ עֵמֶל,
מִקְלָסֶת אֶת הָאֵל הַבְּכִי.

לְכָנָה, בְּקָכוֹת! לְכָנָה, בְּקָכוֹת! צְאוּ-נָא!
מִי בַדְרֶךְ? מִי בַדְרֶךְ? מִי בַבְּתִיִּם? צְאוּ-נָא!
לְכָנָה, בְּקָכוֹת! לְכָנָה, בְּקָכוֹת! צְאוּ-נָא!
יִתְקַדֵּשׁ כָּל אָדָם וַיִּקְפִּיד עַל טְהַר לְשׁוֹנוֹ!
כִּי בַמְּלִיִּם הַמְּקַבְּלוֹת לְעַד
אֲזַמֵּר לְדִיוֹנִיסוֹס.

מְבָרַךְ זֶה הַמְּאֲשֵׁר
שֶׁבָא בְּסוֹד פְּלֶחְנֵי הָאֱלִים,
מִשְׁלִיט בְּחַיּוֹ קִדְשָׁה

and has his soul initiated into the Bacchic revels,
dancing in inspired frenzy
over the mountains
with holy purifications,
and who, revering the mysteries
of great mother Kybele,
brandishing the thyrsos,
garlanded with ivy,
serves Dionysus.

the god Bromius, child of a god,
Bromius,

flourish, flourish with the verdant yew
bearing sweet fruit,
and crown yourself in honor of Bacchus
with branches of oak or pine.
Adorn your garments of spotted fawn-skin with
fleeces of white sheep,
and sport in holy games

ומצַרְף אֶת נַפְשׁוֹ לַחֻגְגִּים,
עַל הַהָרִים מִתְמַכֵּר לְבִקְכוּס
בְּטַקְסֵי טְהוֹרָה,
מִקִּים אֶת פְּלִחְנֵי הַהִתְלַהְבוֹת
לְאֵם הַגְּדוֹלָה קִיבְּלָה,
מִנִּיף בְּיָדוֹ תִירְסוֹס,
רֹאשׁוֹ עֲטוֹר קִיסוֹס,
הוּא עוֹבֵד אֶת דִּיוֹנִיסוֹס.
אֶת בְּרוֹמִיוֹס הָאֵל בֶּן־הָאֵל,
אֶת דִּיוֹנִיסוֹס,
אֶת אֵל הַצִּהְלָה!
שִׁפְעֵי, שִׁפְעֵי יִרְק גִּפְן־הַבָּר
יִפְתַּת הַגְּרָגְרִים
וְהִתְמַסְרֵי לְבִקְכוּס
בְּבִדֵי אֵלוֹן וְאַשׁוּחַ,
אֶת כְּנָף עוֹרוֹת הָעֶפְרִים הַנִּקְדִּים
שִׁנְצוּ בְּקוֹצוֹת צֶמֶר צָחַר,
הִנִּיפוּ בִּירְאֵת הַכְּבוֹד

with insolent thyrsos.

At once all the earth will dance—
whoever leads the sacred band is Bromius—
to the mountain, to the mountain,

The plain flows with milk,
it flows with wine,
it flows with the nectar of bees
The Bacchic one, raising
the flaming torch of pine on his thyrsos,
like the smoke of Syrian incense,
darts about,
arousing the wanderers with his racing and dancing,
agitating them with his shouts,
casting his rich locks into the air.
And among the Maenad cries
his voice rings deep:

“Go, Bacchae, Go, Bacchae,
Who is in the way? Who is in the way?
Let him get out of the way indoors,
Go, Bacchae, Go, Bacchae,

אֶת הַמַּטָּה הַבְּקָכִי הָאֵלִים!
מִיָּד כָּל הָאָרֶץ תִּרְקַד
כְּשֶׁבְרוּמֵיּוֹס יִנְהִיג אֶת לְהַקּוֹת חוּגְגָיו
אֶל הַהָר, אֶל הַהָר, ✱
מִן הַקְּרַקַע מִפְּכָה חֶלֶב, מִפְּכָה יַיִן,
מִפְּכָה נְקֹטֵר דְּבוּרִים.
בְּעֵשֶׂן קִטְרֵת סוּרִית
הַבְּקָכִי מְנִיף אֶל עַל
אֶת שְׁלֵהֶבֶת אַבוּקַת הָאָרֶן,
וּמְשַׁלַּח אוֹתָהּ מִמַּטָּהוּ
תוֹף מְרוּצָה וּמְחוּל,
מְעוֹרֵר אֶת הַנְּחָשִׁים
וּמְמַרְיָצִים בְּצִרְיָחוֹת,
מְטַלְטֵל בְּאֵוִיר אֶת שְׁעָרוֹ הַנְּהַדָּר.
מִתוֹף שׁוֹעוֹת הַחֲדוּדָה קוֹלוֹ מְרַעִים:
לְכָנָה, בְּקָכוֹת! לְכָנָה, בְּקָכוֹת! צְאוּ-נָא!
מִי בְּדַרְךְ? מִי בְּדַרְךְ? מִי בְּבִתִּים? צְאוּ-נָא!
לְכָנָה, בְּקָכוֹת! לְכָנָה, בְּקָכוֹת! צְאוּ-נָא!

with the luxury of Tmolus that flows with gold,
sing of Dionysus,
beneath the heavy beat of drums,
celebrating in delight the god of delight

Ho, Bacchae, Ho

with Phrygian shouts and cries,
when the sweet-sounding sacred pipe
sounds a sacred playful tune suited
to the wanderers, to the mountain, to the mountain!”

And the Bacchante,
rejoicing like a foal with its grazing mother,
rouses her swift foot in a gamboling dance.

קְשׁוּטוֹת בְּזָהָב זֶרְמֵי טְמוֹלוֹס
לְרַעַם הַתְּפִים הָעֵמֶק
זְמִרְנָה עַל דִּיוֹנִיסוֹס,
פְּאֶרְנָה אֶת הָאֵל הַנִּלְהָב וְהַמְלָהִיב

הוּ בַקְכוֹת! הוּ

בְּצִרְחוֹת וּקְרִיאוֹת פְּרִיגִיּוֹת
כְּשֶׁהָאֲבוֹב הַצֵּלוּל הַקָּדוֹשׁ
מִשְׁמִיעַ אֶת רִנְתּוֹ הָאֱלֹהִית
וּמְשַׁלַּח אֶתְכֶן לְהָרִים, לְהָרִים!

אֲזִי בְּעֵדְנָה,

כְּסִיחָה לִיד אִמָּה הַמְלַחֶכֶת בְּאָחוּ,

קָלַת רַגְלִים מְדַלְגַת הַבְּקָכִית.

היו שלום / אייסכילוס, נוטות החסד (שורות 938-1047), תרגום: אהרון שבתאי

Farewell / Aeschylus, The Eumenides (lines 938-1047), translation: Herbert Weir Smyth

Farewell, farewell, again, I repeat, farewell,
all you in the city,
both gods and mortals,

cry aloud now in echo to our song! cry aloud

May no hurtful wind blow to harm the trees
and may no burning heat, stealing the buds
from plants,
pass the border of its proper place;
may no deadly plague draw near to kill the
fruit;

הָיוּ שְׁלוֹם, הָיוּ שְׁלוֹם, שׁוּב וְשׁוּב, הָיוּ שְׁלוֹם,
אַתֶּם כָּל הַיּוֹשְׁבִים בְּעִיר –
אֱלִים וּבְנֵי-תְמוּתָהּ!
קְרְאוּ הַיָּדָד כְּדֵי לְחַתֵּם אֶת הַזְּמֵר! קְרְאוּ הַיָּדָד

אֶל-נָא יִשְׁחִית הָרוּחַ אֵילָנוֹת –
וְהַשָּׂרֵב הַמְחַבֵּל בְּנִבְטִים
אֶל יְחֹדֵר אֶל תּוֹךְ תְּחוּמֵי הָאָרֶץ.
בֵּל יִכְרַסְמוּ בְּיָבוּל
שְׁנֵי הַמְּגַפָּה.